

ubi articulus latè discutitur, & contraria refelluntur Merlin. de leg. lib. 5, tit. 3, d. quæst. 3, n. 12, & post. tract. dec. 103, n. 1. Ratio subest optima quia ad effectum consequendi legitimam

10 * mors civilis idem operatur, quod mors naturalis nimirum translationem bonorum professi in Monasterium præsupposita semper ejus capacitate succedendi qua flante dubio procul filii legitimam consequuntur, nec ulterius alimenta prætere de valent, & hanc eandem quæstionem nem reallumpfit, & prout supra determinavit Author in hoc tract. cap. 43, n. 16, & 17. cum ibi notatis.

Ufusfructus ante Monacatum, seu emissam professionem relictus non extinguitur, sed debetur usque ad obitum naturalem, quando Monasterium est capax successione bonorum Mastrill. decis. 153, n. 226, Donad. de renunciat. c. 34, n. 215, Barbat. de divis. fruct. part. 2, cap. 1, n. 122, & faciunt tradita per Fulgin. de emphyt. tit. de success. in bon. emphyt. quæst. 14, n. 7, & per totam.

12 Idem quoque dicendum venit * de usufructu, quem habet pater in bonis adventitiis filiorum jure patriæ potestatis qui per ingressum, & professionem in Religione ipsius patris non amittitur, ut post alios animadvertit Author hic n. 15, & in controversiam revocat Barbat. de divis. fruct. part. 2, cap. 1, n. 123, & seq. ubi diversis rellatis opinionibus ei tandem adhæret, quæ usufructum inter Monasterium, & filios dividendum determinat.

CAPUT XI.

SUMMARIUM.

1 Donatio absque insinuatione sustinetur usque ad quingentos solidos. Fallit in donatione jurata num. 2, & num. 3. Fallit ut num. 4, & num. 8, & nu. 9, & nu. 10, & nu. 12, & num. 15, Coram iudice in actis facta valet sine solemnitatibus n. 6. Non insinuata corrumpit tantum in excessu n. 13.

5 Juramentum plures sanat defectus.

7 Solidi quinquecentum quantam summam constituunt querunt DD.

11 Insinuatio non requiritur ob incertitudinem rei donatæ. Lapsu triginta annorum in donatione presumitur intervenisse n. 14.

Hodie ex postrema Justiniani constitutione donationes etiam non insinuatæ sustinentur, * dummodo quingentos solidos non excedant. Mart. Medic. decis. Senen. nu. 1, Spad. conf. 144, nu. 5, lib. 1, & conf. 169, num. 5, lib. 3, Altograd. conf. 7, n. 1, & 30, lib. 1, Mart. conf. 150, n. 19, ubi etiam in donatione præsumpta requiri insinuationem. Jo. Baptista Sylvatic. conf. 44, nu. 67, Treutler. conf. 3, nu. 61, & 142, & conf. 4, n. 44, Cyriac. contr. 10, nu. 72, & 74, ubi quod insinuatio requiratur etiam inter conjunctos Barbof. de univers. jur. Eccles. lib. 3, cap. 13, n. 22, Bim. conf. 303, n. 81, & 82, Guilhelm. Anch. de rescript. & morat. concl. 48, sub n. 139, l. 5, & dec. 461, n. 1, Georgius Mund. conf. 19, nu. 39, lib. 2, Buccafer. conf. 78, nu. 18, & conf. 110, n. 4, Jo. Franc. Andr. contr. 240, n. 22, Jo. Carol. Antonell. de tempor. legal. lib. 1, cap. 34, n. 16, Carol. Caruf. in sylv. termin. arb. 9, n. 3, & seq. Burat. dec. 7, num. 5, Rot. dec. 34, num. 5, & dec. 58,

num. 48, & dec. 65, nu. 3, & dec. 118, num. 5, & dec. 259, nu. 3, part. 6, recent. & decis. 69, n. 14, part. 7, recent. Royas dec. 304, num. 8, Rub. ad Rot. dec. 1, num. 16, in annot. part. 8, recent. & min. Bononien. dotis 28, Junii 1647, §. injustitia autem coram Meltio, & in Romana pecuniaria seu legati 11, Martii 1650, §. non obstat defectus coram Alberгато.

In donatione tamen jurata deficiens insinuatione * non consideratur, quia juramentum insinuationem supplet Thomat. dec. Macerat. 68, num. 45, Buccafer. d. conf. 110, nu. 16, ubi tamen requirit quod sit renunciatum insinuationi Giovagn. conf. 83, ex n. 29, ad 36, lib. 1, Joan. Franc. Andr. controvers. 6, n. 37, Spad. conf. 235, nu. 9, & 10, lib. 2, ubi ampliatur etiam si juramentum non fuerit appositum renunciacioni insinuationis. Mart. Medic. dec. Senen. 29, nu. 2, Cyriac. controvers. 10, num. 47, 79, & 97, qui contrarium ex aliis sustinere contendit, ego tamen vidi contra ipsum praticari, & quod clausula * vim juramenti habens, defectum insinuationis suppleat, & contr. 128, num. 99, & 100, Buratt. dec. 76, nu. 11, & seq. Ferentill. ad eundem Buratt. dec. 924, n. 18, Carol. Caruf. in sylv. termin. arb. 9, n. 40, Olea de cess. jur. tit. 4, quæst. 3, num. 15, Joan. Carol. Antonell. de tempor. legal. lib. 1, cap. 34, nu. 46, & huic opinioni adhærendum quicquid in oppositum sustinere contendat Dexart. dec. 41, per totam. Larr. dec. 66, nu. 39, & alii plures eandem sententiam prævalentes, nam hodie præcedens sententia prævalet, & insinuatio per juramentum suppletur ex infinitis præter adductos longâ serie cumulat per Thomas. de tutor. & curator. tit. 19, nu. 1087, fol. 507, & num. 1975, fol. 637, Fenzon. ad Statut. Urb. cap. 150, nu. 49, & de magis communi, & veriori testantur congesti per Rot. dec. 58, nu. 53, & seq. part. 6, & dec. 381, n. 23, p. 9, tom. 2, recent. & in Camerin. donationis 4, Maii 1640, §. neque obstat coram Pirovano, & hanc opinionem exornat, & amplectitur Author hic n. 4.

Cæterum ubi vigent statuta disponentia quod in contractibus ultra juramentum intercedat insinuatio * tunc juramentum & insinuatio copulative requirerentur. Marefcot. var. resolut. 27, n. 13, 14, & 15, lib. 2, ubi quando juramentum suppleat plures defectus donationis Joan. Franc. Andr. contr. 6, num. 40, ubi quod ex amplitudine juramenti plures * tolluntur defectus, & contr. 240, nu. 25, ubi quod juramentum plures regulariter non sanat defectus, Mart. Medic. dec. Senen. 29, nu. 3, & 6, ubi ob amplitudinem jurisjurandi illud sanare plures defectus concludit, Fenzon. ad Statut. Urb. cap. 150, n. 48, Rot. dec. 385, nu. 9, part. 2, recent. Beltram. ad Ludovif. dec. 391, n. 10, in fine, Ferentill. ad Buratt. dec. 47, num. 11, & dec. 924, n. 19, Rot. in Ariminen. legatorum 29, Maii 1625, coram Manzanedo: & in Perusina hereditatis 10, Decembris 1628, coram Card. Virili: & in Romana dotis 20, Novembris 1630, coram Pirovano.

Sustineretur etiam donatio absque ulla prorsus aut alia solemnitate, * si donatio coram competente iudice in actis fieret. Ludovif. dec. 391, n. 8, & latè prosequitur Rot. dec. 387, n. 63, & seq. part. 9, tom. 2, recent. Fenzon. ad Statut. Urb. cap. 150, n. 5.

Solidi quinque centum, intra quos donatio absque ulla insinuatione viribus subsistit, quantam hodie * auri summam constituant, non ita planum videtur, cui quidem ambiguitati ut occurrerent

Observationum de Alimentis Caput XI.

occurrerent Romani reduxerunt dictam quantitatem ad ducentos bis centum de Carolenis, ut legitur in Statuto Urbis cap. 150, ubi Fenzon. n. 31, seclusâ verò dispositione statuti non desunt, qui voluerint solidos quinquecentum septingentos aureos nostri temporis & ultra constituere. Treutler. conf. 7, num. 87, ubi quod tales solidi seu aurei, ita considerentur, ut viginti septem unam auri libram conficiant. Buratt. d. dec. 7, num. 5, Fenzon. ad Statut. Urb. cap. 150, num. 32, & seq. ubi quod solidus idem sit, quod aureus antiquus, quorum quatuor complebant unciam, & quadraginta octo libram auri, quem sequitur alios cumulando Jo. Carol. Antonell. de tempor. legal. lib. 1, cap. 34, num. 19, ubi reprobatur Gratian. disceptat. 51, nu. 14, & per totam; quatenus vult in ætimatione solidi attendi debere tempus præfens. Carol. Caruf. in sylv. termin. arb. 9, num. 7, quam quæstionem attingit recensendo alios Doctores, qui de hac materia, ad quos se remittit Author hic num. 5.

Regula hujusmodi circa insinuationes in donationes adhibendas limitatur primò in factis Ecclesiæ seu * ad pias causas hic sub num. 8, vers. limitat autem. Barbof. de univers. jur. Eccles. lib. 3, cap. 13, sub num. 22, vers. si fiat tamen. Sperell. dec. 10, n. 10, 15, 16, & 17, Spad. conf. 139, nu. 10, lib. 3, Buratt. dec. 7, num. 9, & dec. 584, num. 15, Carol. Caruf. in sylv. termin. arb. 9, nu. 28, & 29, Jo. Carol. Antonell. de tempor. legal. lib. 1, cap. 34, num. 35, & seq. Leoncill. de privileg. pauper. 91, num. 4, & seq. part. 2.

Eadem quoque limitatio militat in donatione facta ob ingressum in Religionem, * quæ etiam per viam renunciacionis emanata insinuationem non requirit. Manent. conf. 58, n. 18, & per totum, Buratt. dec. 461, num. 1, & per totam, Gratian. discept. 975, n. 33, ubi tamen contrarium sustinere inuoluntè contendit Carol. Caruf. in sylv. termin. arb. 9, n. 76, & 77, ubi tamen malè distinguit inter factam ante susceptum novitiatus habitum, & emanatam, eo jam suscepto Jo. Carol. Antonell. de tempor. legal. lib. 1, cap. 34, n. 37, Rot. coram Royas dec. 140, nu. 3, & 4, ubi reprobatur Duran. dec. 121, Orthobon. dec. 10, n. 48, & in Romana fideicommissi de Cosciaris 16, Martii 1648, §. insinuatio autem: quæ quidem resolutio Rotæ emanavit in casu, quo puella renunciata adhuc Monasterium ingressa non fuerat, ut ibidem legitur §. firmata igitur. Unde necessariò rejecta convincebatur distinctio inter renunciacionem secutam ante susceptionem habitus Religiosi, & factam intra annum novitiatus, quam amplexa fuerat Rot. in Romana successione de Comitibus 23, Junii 1642, §. verum dicebant, & §. sequenti coram Duñozetto, duplicem assignant rationem, alteram quia dicitur donatio, seu renunciatio ob causam scilicet ingressus in Religionem, alteram quia censetur actus resolvibilis uti potius in causam mortis, quam inter vivos, & idè non irrevocabilis.

Uterius insinuatio non requiritur in donatione facta ex causa matrimonii * non quidem in genere, sed certi in individuo, Gratian. discept. 984, n. 25, Michalor. de duobus fratribus, p. 1, cap. 20, n. 21, Joan. Carol. Antonell. de tempor. legal. lib. 1, cap. 34, n. 58, Rot. dec. 58, num. 51, & seq. part. 6, recent. Ferentill. ad Buratt. dec. 924, n. 17, latissimè examinat. Altograd. conf. 7, n. 8, 30, seq. ac per tot. lib. 1, Staiban. resol. 22, n. 19, Jo. Franc. Andr. controvers. 155, per totam, ubi quæstionem prædictam hinc inde examinat, & indecisam re-

linquit Thomat. dec. Macerat. 77, num. 8, & 9; Giurb. obser. 38, num. 12, & per totam.

Incertitudo demùm rei donatæ circa illiquiditatem valoris * onus insinuandi remouet Spad. conf. 235, n. 13, lib. 2, Buratt. dec. 640, n. 4, & bene explicat Rot. in d. Romana fideicommissi de Cosciaris 16, Martii 1648, §. quoque minus vers. cetera omnia coram Eminentissimo Corrado. Ad regulam requisitæ insinuationis * plures alias limitationes præter Authorem hic sub n. 8, indicant Jo. Carol. Antonell. lib. 1, d. cap. 34, Carol. Caruf. in sylv. termin. d. arb. 9.

Animadvertendo semper quod donatio non insinuata in totum non irritetur, * sed tantum in ea parte, quæ excedit quingentos solidos Treutler. dicto conf. 7, num. 86, Sperell. dec. 84, num. 50, Buratt. dec. 7, num. 5, & comprobant hic adducti nu. 9, & seq. Rot. in d. Bononien. dotis 28, Junii 1647, §. non obstat coram Meltio. Joan. Carol. Antonell. de tempor. legal. lib. 1, dicto cap. 34, sub n. 19, vers. 9, & 10, Carol. Caruf. in sylv. termin. arb. 9, n. 8, & 9.

Triginta annorum lapsu insinuationem intervenisse * in donatione præsumitur, Cavaler. dec. 575, num. 11, Gratian. discept. 474, num. 12, & seq. & discept. 869, nu. 4, Buratt. dec. 120, n. 37, & seq. Jo. Carol. Antonell. de tempor. legal. lib. 1, d. cap. 34, num. 15, Carol. Caruf. in sylv. termin. dicto arb. 9, n. 94, ubi cum lapsu temporis observantiam donationis, & possessionem donatarii requirunt Rot. in d. Romana fideicommissi de Cosciaris 16, Martii 1648, vers. præterea si fuisset coram Eminentissimo Corrado: & in Beneventana manutentionis 9, Junii 1649, §. nec refert defectus coram Peutingero. & in Bononien. indemnitate 22, Maii 1651, §. placuit enim vers. & cessat in præsentii Alberгато.

Inter alios casus in quibus donatio insinuationem non desiderat ultimo loco commemorat donationem * pauperibus factam pro alimentis n. 15, 20, eandem conclusionem firmat Leoncill. de privileg. pauper. 91, n. 11, part. 2.

CAPUT XII.

SUMMARIUM.

1 Principes supremi concedunt moratorias debitoribus. Amplia ut num. 2. Ex causa publicæ utilitatis creditorem posteriorem præferit anteriori n. 18. Fallit ut n. 19.

3 Moratoria fideicommissoribus regulariter non prodest, si concedatur debitoribus principalibus. Sed fallit n. 4, & nu. 5, & nu. 6, & num. 7. Quando non operetur nu. 8. Concessa ex conventionione fortius operatur n. 9. Non impedit versum interesse n. 13. Fallit ut n. 14. Incipit currere à die concessionis n. 17.

10 Moratorium impetrans tenetur cavere de solvendo ea finita, vel præstare juratoriam cautionem, si non invenit fidejussores n. 11.

12 Moratorius renunciari potest.

15 Clericus in concessione moratoriæ, an sit remittendus judici Ecclesiastico.

16 Debitor ex causa alimentorum convenitur, & exequitur non obstante moratoria.

20 Prius, & posterius non datur in eodem instrumento.

Supremi Principes debitoribus adversus creditores moratorias, & dilaciones ad solvendum

1 dum regulariter concedere * solent, si illi ultra Imperatorem, Papam, & Reges Superiorem non recognoscant ex cumulatis per Guilhelm. Anch. de rescript. & morat. concl. 11, nu. 5, Leoncill. de privileg. pauper. 84, nu. 1, & 3, part. 2, Carol. Caruf. in silv. termin. arb. 1, à num. 35, ad 39, Sanfelic. dec. 305, in addit. Fenzon. ad statut. urb. cap. 161, nu. 21, Arias de Mef. var. resolut. lib. 3, cap. 41, n. 26, Leotard. de usur. q. 85, nu. 1, Jo. Carol. Antonell. de tempor. legal. lib. 2, cap. 62, n. 25, Salgad. in Labyrinth. credit. part. 2, cap. 30, n. 2, Jo. Ant. ab Ecclef. observ. 123, n. 7, lib. 1, Morot. in Apolog. pro Magistr. Pedem. sub n. 18, vers. Ego sanè Donad. de renunciat. cap. 28, n. 87, & 88, Gallarat. de renunciat. 196, n. 1, Staiban. jun. de interef. lib. 1, quæst. 2, n. 55, & seq. alios cumulat Auctor hic n. 1, & 2, ubi quod id quoque procedat etiam ex consuetudine * quoad debita jurata, tamen si de rigore juris non videatur subsistens. Salgad. in Labyrinth. credit. part. 2, cap. 30, n. 14, Jo. Ant. ab Ecclef. d. observat. 123, n. 14, 17, & 18, lib. 1, Carol. Caruf. in silv. term. arb. 1, n. 62, Fenzon. ad statut. urb. cap. 161, n. 44, latissimè prosequitur, Guilhelm. Anch. de rescript. & morat. concl. 30, nu. 16, 20, 21, & per totam. Donad. de renunciat. cap. 28, à num. 119, ad 127, Auctor hic nu. 24, ubi quod Magistratus dilationes prædictas concedere nequeant; Jo. Carol. Antonell. de tempor. legal. p. 2, cap. 62, n. 29, Jo. Anton. ab Ecclef. d. observat. 123, nu. 6, lib. 1, Guilhel. Anch. de rescript. & morat. concl. 11, nu. 11, & 12, ubi declarat.

2 Dilatio moratoria à Principe concessa regulariter, ordinariè & ex sui natura fidejussores debitorum * non concernit, nec eis proficit, aded ut posthabita concessione illà ab ipsis debitum principale statim exigi postulatè possit Maur. Aretin. de fidejussor. sect. 9, §. 10, n. 1, & 9, fol. 521, Hering. de fidejuss. cap. 27, part. 4, ex n. 76, Gratian. discept. forens. 12, n. 4, Marefc. var. resolut. 130, n. 1, & per totam lib. 2, Hodiern. ad Surd. dec. 301, num. 2, & 3, infinitos cumulat Guilhel. Anch. de rescript. & morat. concl. 66, n. 3, Rot. apud tract. Duard. de censibus dec. 339, num. 6, Salgad. in Labyrinth. credit. part. 2, cap. 30, n. 31, seq. & 41, Fantanell. dec. 473, n. 17, 18, & 19, Fenzon. ad statut. urb. cap. 161, n. 39, Mart. vot. 44, n. 3, Arias de Mef. lib. 2, cap. 13, n. 14, & admittit Auctor hic n. 4, Jo. Carol. Antonell. de tempor. legal. lib. 2, cap. 62, n. 19, Donad. de renunciat. cap. 28, n. 94.

3 Cui quidem regulæ trinam applicant limitationem, prima quando habenti moratoriam condemnatio fidejussoris noceret, puta quando eonventi fidejussores regressum haberent contra principalem, eo * quod iste ad favorem fidejussorum renunciavit moratoriæ impetrandæ & usui contra ipsos. Hoc enim casu moratoria debitori concessa etiam fidejussori prodesset; Gratian. d. discept. 12, ex n. 4, seq. & c. ubi quod ita judicavit, & discept. 290, n. 40, Grass. de except. 32, n. 41, Ursil. ad Afflic. dec. 288, n. 1, in fine, cum adductis per Guilhelm. Anch. de rescript. & morat. concl. 66, n. 65, Salgad. in Labyrinth. credit. p. 2, cap. 30, n. 43, & 44.

4 Limitatio secunda est quando fidejussor non renunciavit beneficio cedendarum, * quia tunc utitur dilacione principali concessa, Grass. de except. 32, n. 43, Maur. de fidejuss. sect. 9, §. 10, n. 14, cum adductis per Salgad. in Labyrinth. credit. part. 2, cap. 30, nu. 4, Noguero. allegat. 15, nu. 50, Olea de cession. jur. tit. 6, quæst. 2, sub num. 20,

vers. tamen ubi debitori; dum generaliter firman moratoriam fidejussoribus suffragari quoties istis contra principalem regressus competere.

5 Tandem pro nunc limitatur conclusio ubi vel obligatio consistit in faciendo ratione individualitatis, & mutui præjudicii debitoris, quia tunc etiam fidejussori * dilatio concessa principalis proficua existit. Marefcot. d. resol. 130, n. 1, & seq. lib. 2, Scac. de judic. lib. 2, cap. 7, n. 392, & optimè declarat Geneca de script. privat. lib. 3, tit. an dilatio quæst. 1, n. 12, fol. 166, Guilhelm. Anch. de rescript. & morat. concl. 66, n. 62, Salgad. in Labyrinth. credit. part. 2, cap. 30, nu. 45, vel quando creditores agunt contra sequestrarios bonorum debitoris * quos isti defendere possunt ratione sui præjudicii, ne interim pendente moratoriâ vendantur eorum bona, Gratian. d. discept. 12, n. 13, Surd. dec. 301, per totam: ubi Hodiern. n. 1, Monac. dec. Florent. 49, n. 10, in fine, Salgad. in Labyrinth. credit. part. 2, cap. 30, n. 46, plures alias limitationes circa hujusmodi regulam, quod moratoria principali concessa non optuletur fidejussori cum ampliacionibus ex professo, & post alios examinat Guilhel. Anch. de rescript. & morat. d. concl. 66.

6 Quibus verò, & quot in casibus moratoria ob privilegium rei * personarum causâ crediti non operatur à n. 5, usque ad 19, & n. 22, hic Auctor inquit, & præter ibi congestos examinat Leotard. de usur. q. 32, nu. 14, & Fufius q. 85, per tot. Guilhel. Anch. de rescript. & morat. tot. volum. & signanter à concl. 20, usque ad concl. 48, Jo. Carol. Antonell. de tempor. legal. lib. 2, cap. 62, per totum, Altograd. conf. 95, sub n. 11, vers. tum etiam quia lib. 1, ubi quod cesset moratoria ubi de causâ dotis agitur favore mulierum, Donad. de renunciat. d. c. 28, à n. 141, ad 149, ubi tamen diversificat in hoc moratoriam concessam à Principe à conventa * à creditoribus seu à majori eorum parte, & istam fortius ligari, & extendi etiam ad privilegiatos concludit, Jo. Ant. ab Ecclef. d. observat. 123, n. 15, 20, & seq. lib. 1, Zacch. ad Gall. de Cam. oblig. q. 19, n. 16, ubi quod dilaciones, seu moratoriæ debitoribus in forma Cameræ obligatis non proficiant, Carol. Caruf. in silv. term. arb. 1, n. 28, 33, & seq. & à n. 47, ad 60, Salgad. in Labyrinth. credit. p. 2, c. 30, à n. 13, ad 30, Staiban. jun. de interef. lib. 1, q. 2, n. 59, & 60, ubi quod moratoriæ locum non habeat in dote nec in deposito quod repetit lib. 2, q. 14, n. 32, Merlin. de pignor. ac hypothec. lib. 4, tit. 5, q. 136, per totam.

7 Moratoriam impetrans regulariter fidejussorem præstare obstringitur de solvendo finita dilacione latè Salgad. in Labyrinth. credit. p. 2, c. 30, n. 6, cum pluribus seq. ubi istud ampliatur, etiam si in rescripto Principis cautio appareat omiffa, dummodò petatur. Jo. Anton. ab Ecclef. d. observ. 123, n. 10, & 11, ubi quod Princeps de plenitudine potestatis concedere possit dilacionem absque onere fidejubendi, dummodo se subscribat lib. 1, Leoncill. de privileg. pauper. 84, n. 7, p. 2, latissimè Guilhel. Anch. de rescript. & morat. concl. 49, ex n. 1, & per totam: ubi insuper quod requiratur petitio, & vix Princeps fidejussorem remittere valeat nu. 78, 103, 104, & seq. Donad. de renunciat. d. c. 28, n. 104, ad 113, Fenzon. ad statut. urb. d. c. 161, n. 13, & 14. Si autem facta diligenti requisitione propter inopiam habentis dilacionem ad solvendum fidejussores non invenerit, per juratoriam cautionem * huic obligationi sufficienter supplebit ex copiosè relatis per Guilhelm. Anch.

Anth. de rescript. & morat. concl. 49, n. 217, 218, & seq. Fenzon. ad statut. Urb. cap. 161, n. 17, & 18, Donad. de renunciat. d. cap. 28, n. 113, vers. si non invenerit. Jo. Carol. Antonell. de tempor. legal. lib. 2, cap. 62, n. 26, & hanc conclusionem amplectitur post alios Auctor hic n. 19, Leoncill. de privileg. pauper. 84, n. 8, part. 2.

8 Et supposito quod moratoris renunciari possit * sicuti admittunt, Gallerat. de renunciat. 196, n. 3, cent. 2, ubi non tam de impetratis, quam de impetrandis, Guilhelm. Anch. de rescript. & morat. concl. 26, n. 1, & per totam. Donad. de renunciat. d. cap. 28, sub n. 183, vers. altera opinio. Cumque nostris temporibus renunciaciones fiant moratoris tam impetratis, quam impetrandis frustra quæreretur, nura renunciatio trahatur etiam ad futuras dilaciones obtentas per debitores post renunciacionem, quam quæstionem examinat, Bardellon. conf. 30, ad quem Auctor se remittit hic num. 20.

9 Moratoria à supremo Principe concessa obligationem in minimo redolet, sed dilacionem meam importat. Hinc igitur sicuti per illam capitalis dumtaxat * solutio differtur, ita cursus usurarum interesse, & annua præstatio exinde quomodolibet debita non impeditur latissimè post alios, Guilhelm. Anch. de rescript. & morat. conclus. 63, à n. 36, ad 55, & à n. 232, ad 247, ubi singulariter limitat quoad interesse lucri vel damni tanquam ex mora solummodo præstandi, & infra latius prosequitur usque ad finem conclusionis præsertim num. 300, Salgad. in Labyrinth. credit. part. 2, cap. 30, num. 49, & 50, Donad. de renunciat. d. cap. 28, n. 149, Leotard. de usur. dicta quæst. 85, à n. 18, ad 31, ubi plures casus recenset, & optimè declarat, cujus scripta reassumpfit, Staiban. jun. de interef. lib. 1, quæst. 2, ex num. 71, ad 66, & tangit Auctor hic num. 21. At si concedantur inducæ per creditores * non currunt usuræ lucri cessantis, cæteræ autem ex conventionone, aut damno emergenti debentur, Salgad. in Labyrinth. credit. part. 2, cap. 30, nu. 51, Guilhel. Anch. de rescript. & morat. d. concl. 63, nu. 129, & latius à num. 329, usque ad 346, ubi videtur inclinare in eam opinioem quod non nisi interesse conventum, seu ex conventionone debitum prætendatur, ubi aliud in concessione dilacionis non fuerit provisum, aut ex conjecturis colligatur, Leotard. de usur. d. q. 85, à n. 32, usque ad finem. Auctor hic n. 21, qui simpliciter loquitur seu tantum in moratoria à Principe concessa. Inter quos creditores si adit Clericus * an sit iudici Ecclesiastico remittendus declarat, San-Felic. dec. 305, per totam.

10 Deveniendò nunc ad materiam, de qua principaliter agitur; juris indubitatissimi est alimenta sub dilacione debitori concessa, non comprehendendi, siquidem eâ non obstante * ad consecutionem alimentorum agitur, ut præter hic cumulat n. 23, comprobant Surd. dec. 323, n. 9, ubi de alimentis quæ præstantur pendente iudicio, quem sequuntur Gratian. discept. 236, n. 51, & 52, Hodiern. ad Surd. d. dec. 323, in princip. Mart. tom. 1, ff. novis. tit. dilatio cap. 47, Salgad. in Labyrinth. credit. p. 2, cap. 30, sub num. 23, vers. Aut ex causa alimentorum. Guilhel. Anch. de rescript. & morat. concl. 40, n. 26, & 28.

11 Illicò ac moratoria conceditur ad præjudicium impetrantis * currere incipit, in odium verò creditoris non nisi à die secutæ interpellationis antequam agere nullatenus impediatur, Arias de Mef. lib. 3, cap. 41, num. 26, & 27, Carol.

Caruf. in silv. term. art. 6, num. 20, & sequent. Publicæ utilitatis ex causa Princeps posteriori creditorem anteriori * præferre valet, ut admittit Auctor hic num. 27, Buratt. dec. 715, num. 1, & faciunt tradita per Acoft. de privileg. credit. ampliat. 2, ferè per totam; hoc tamen non procederet quoad creditores diversæ jurisdictionis * inter quos militat quoque regula prior in tempore, potior in jure, Alex. conf. 31, sub num. 8, vers. Sed in casu nostro & 9, lib. 1. Rot. dec. 228, n. 33, & seq. part. 8, & dec. 131, n. 27, part. 9, tom. 1, recent. Merlia. de pignor. & hypothec. lib. 4, tit. 1, quæst. 36, n. 9. Quæ tamen regula non militat in eodem instrumento, * actu, aut testamento, in quibus non datur prius, & posterius, sed omnia simul, & femel eodem momento vires suscipiunt, ac perficiuntur, dixi allegat. 79, numer. 1, lib. 3, Rot. coram Merlin. dec. 792, num. 21, Merlin. de pignor. & hypothec. lib. 4, quæst. 3, num. 14, 17, & 18, & post tract. dec. 71, num. 8, repetita dec. 161, num. 6, part. 9, tom. 1, recent. & dec. 147, num. 8, apud eundem, Merlin. de pignor. & in Roman. a dotis 11, Februarii 1656. §. neque sciam Bevilacqua.

CAPUT XIII. SUMMARIUM.

1 Sequestrum omni jure prohibitum est. Fallit ubi extat consuetudo in contrarium num. 2. Conceditur quando neutra ex partibus possidet num. 3. Conceditur in gradu appellationis ob periculum dilapidationis num. 4. Dicitur quod provenit ex decreto judicis numero 5. Voluntarium verò quod fit de partium consensu num. 6. Laico, ne solvat Clerico à iudice seculari fieri potest numero 7. Non resolvitur nisi finita lite num. 8. Cautio idonea fieri impeditur, & factum remouetur numero 9. Juratoria cautione non tollitur num. 10. Declara ut num. 11. Non tollitur per cautionem stante obligatione Camerali num. 13.

2 Obligatus in forma Cameræ pro condemnato habetur.

3 Debitori debentur alimenta ex fructibus sequestratis.

4 JUDICI à sequestris minimè inchoanda tritum, ac vulgare præexistit; Ideò sequestrum * omni jure prohibitum post alios comprobatur Auctor hic à principio cum numeris sequentibus allegat. 124, numero 61, lib. 3. Thomat. decif. Macerat. 12, numero 7. & sequent. Georg. Mund. conf. 10, numero 14, lib. 1. Rot. apud Salgad. in Labyrinth. credit. decif. 11, numero 9, Joan. Baptista Antonell. conf. 9, numero 3, Buratt. dec. 133, num. 11, & dec. 904, num. 4, Galupp. in prax. part. 2, cap. 3, n. 10.

5 Si tamen adit stylus, consuetudo, aut statutum, quod sequestra * etiam in principio concedantur, observari debet, Cyriac. controuers. 494, numero 10, Joan. Baptista Antonell. conf. 9, numero 9, & 10. Sicuti ab initio sequestrum conceditur * etiam in prophanis, quando neutra partium possidet, vel saltem turbida est illorum possessio donec de bono jure interim cognoscatur, Gratian. discept. 402, numero 15. Rot. coram Duran. dec. 243.